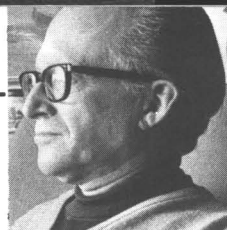

Pas a desnivell Parlem-ne...

Homenatge a Didó

III FE
ST IV
AL INTERNA
CIONAL DET
ITELLES DEB
ARCELONA

comptes d'exercir el pensament sense plànyer-hi la profunditat i la complexitat que cadascú pugui donar-hi, i comunicar-lo als altres amb les paraules necessàries — no més— per a fer-lo entenedor i, per tant, aprofitable, ens lliurem a una mena de joc a l'inrevés on l'estalvi, l'economia, retallen les idees. Les paraules són com bengales de colors purament decoratives destinades a dissimular l'avarícia i la precarietat de les idees.

Els humoristes toquen sovint el nervi de les qüestions. Aquests dies ha fet fortuna un acudit molt definidor. Són els clàssics "dos que enraonen", i un explica a l'altre que va escoltar el discurs d'un alt personatge. Més o menys, el diàleg va així:

— Fou un discurs formidable, extraordinari. Va durar més de dues hores...

— I sobre què va parlar?

— Ah, això no ho va dir!

És trist de reconèixer (tan bon punt se'ns glaça el somriure) que rellicquem per aquest pendent. En l'època dels poderosos mitjans de comunicació, quan la paraula pot viatjar més lluny i més de pressa que mai, l'anem convertint en una magnífica manera de no entendre'ns, en una simple pintura als llavis de tothom.

• PERE CALDERS

Brosse

Pels carrers de la ciutat han aparegut els cartells anunciadors d'un proper festival de titelles. Són d'un grafisme bonic; a primer cop d'esperit tenen un aspecte de convincent modernitat. Una anàlisi més reposada confirma la impressió. És ben bé un producte del nostre temps. Precisos, linealment exactes, amb una bella sobrietat des del punt de vista purament formal. Però obeeixen un concepte de fons barroc, xurigueresc, rococó... Tot el que es pugui dir per a expressar l'allunyament entre la funció i els resultats, queda pobre; se suposa (dic jo) que es tracta de comunicar als passavolants un esdeveniment determinat i això, donades les presses que ens caracteritzen, sembla que hauria d'aconseguir-se tot intentant un màxim de rapidesa i d'eficàcia. Doncs no: les lletres segueixen un ordre diferent al de la missió que els ha estat confiada; no hi ha separació entre paraules; l'escrit forma un bloc compacte difícilment desxifrabable. Entendre el text —que, d'altra banda, no té pas ambicions exotèriques— demana voluntat, tranquil·litzar la vista i fer parada, uns requisits i unes facilitats que no abunden.

Però prescindint de contrasentits aparents, repeteixo que els cartells són molt d'ara, molt actuals, de forma i de fons. Ens han acostumat, sagaçment, a les paraules que no volen dir el que ens pensàvem i que, al final, acaben per no dir res. Aquest sistema, un cop posat en marxa, havia de tenir moltes derivacions (o complicacions), fins i tot la d'uns cartells bonics amb serioses dificultats d'expressió, que els costa molt de dir allò que els han encarregat de dir-nos.

De tot plegat, per pega, en pateixen les idees. En

Un Mascaró, si us plau...

Demanar Mascaró, no sempre és demanar conyac

GRAN LICOR
MASCARÓ
L'aroma inimitable
de la flor del taronger

CAVA
MASCARÓ
Reserva elaborada
per a bons paladars

CONYAC
MASCARÓ
Brany V.O. garantia
d'una marca

MASCARÓ

GRAN LICOR CAVA CONYAC
Vilafranca del Penedès